

at forlange for meget af mig, at jeg, hvor loyal jeg end vil være i min Opposition overfor den højtærede Minister, skulde for at glæde ham inlade mig paa at debitere f. Eks. sorte „Niggerløgne“ i Stedet for at sige ubestridelige Sandheder. Det kan den højtærede Finansminister i alt Fald ikke forlange.

Paa eet Punkt erklærede Ministeren det, jeg havde sagt, for urigtigt. Det var mine Udtalelser med Hensyn til Statsgælden. Jeg vil gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at de Tal, jeg nævned, vare fra 1900 og 1904. Men lad os tage Tallene fra denne Regerings Administrationstid, altsaa de 30 Millioner Pariserlaan og 3 Millioner løbende Laan. Den højtærede Minister regner Afdragene med, men jeg tror, at naar man skal sammenligne dette Ministeriums økonomiske Status med de foregaaende Ministeriers, skal man ikke tage Afdragene med, al den Stund, hvad den højtærede Minister ved lige saa godt som jeg, Afdragene, de ca. 2 Mill. Kr., ere en stadig genkommende Post paa Budgettet, lige saa vel paa de foregaaende Ministres som paa hans. For saa vidt som derfor Ministeren mener, at jeg regnede for meget til den ene Side, maa jeg sige, at den højtærede Minister saa regner lige saa meget til den anden Side; vi kunne derfor begge mødes med det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen). Naar vi endelig skulle til at regne Tal, maa jeg angaaende den finansielle Status' Forbedring ogsaa nævne de 11 Millioner, som den højtærede Minister laante eller tog fra Statsanstalten for Livsforsikring. Naar vi tage dem med, blive de Indtægter, der ere tilflydte Statskassen i hans Tid, og som ikke stode det forrige Ministerium til Raadighed, ikke 26 Millioner, som den ærede Minister sagde, men 44 Millioner. Den højtærede Minister vil altsaa have indrømmet — det gjorde han jo —, at naar han havde en særlig god finansiell Stilling, skyldtes det de 33 Millioner ny Statsgæld, de 11 Millioner, han tog fra Livsforsikringens Reservefond, de 4 Millioner Trafikskatter, de gode Tider og en Mindreudgift af 6 Millioner paa § 27.

Det er denne Sandhed, jeg har tilladt mig at fremhæve, og at den ikke er overflødig, fremgaar deraf, at den højtærede Minister ikke har forstaaet at drage de rette Følgeslutninger deraf. Den højtærede Minister siger nemlig — for saa vidt ved en Motivforskydning —, at i Fald Højres Ministerier vilde have handlet paa

samme Maade som Venstres Ministerium, vilde det være gaaet dem godt i Verden. Men det er slet ikke det, Talen er om. Sagen er, at den højtærede Finansminister er lige saa uskyldig i den gode økonomiske Stilling, han har, som det foregaaende Ministerium i den mindre gode Situation, det havde. Thi det er jo ikke den højtærede Finansministers Fortjeneste, at Folketinget stiller sig mere fair og elskværdigt overfor ham end overfor det andet Ministerium. Den højtærede Minister kan ingenlunde og har ikke nogen som helst Ret til at sige, at hvis Ministerierne Hørring og Sehested havde handlet paa samme Maade som han, vilde det være gaaet dem vel. Den højtærede Minister skal sige, saaledes som det skal siges, at hvis Folketinget havde stillet sig paa samme Maade den Gang som nu, vilde der have været gode Tider for vedkommende Ministerium. Det er, som sagt, den Slags, der viser, at den højtærede Finansminister ikke rigtig forstaaer at uddrage den rette Lære af Sandheden paa dette Punkt, og det turde bedst vise, at den ubestridelige Sandhed, jeg kom med, ikke var ganske unødvendig, men fuldstændig paa sin Plads overfor den højtærede Minister.

Den højtærede Minister sagde endelig i Tilslutning til en Debat i Fjor med det meget ærede Medlem fra Frederiksberg, at han ikke kunde hekse. Jeg har aldrig troet, at den højtærede Minister kunde hekse, men jeg vil tillade mig at fortælle en Episode, jeg en Gang var Vidne til. Der stod en Troldmand paa et Marked og lod forskellige Ting forsvinde i sit Ærme og gjorde de mest vidunderlig smukke Jonglørkunster. Saa var der pludselig en naiv Tilskuere, der opdagede Trikket, for løs paa ham og vilde banke ham. Troldmanden siger da rædselsslagen: Ja, men jeg kan dog ikke hekse. Nej, siger Tilskueren, du kan ikke hekse, det ved jeg godt, men du har villet bilde os ind, at du kunde hekse, og netop derfor skal du have Klø. Se, mine Herrer, den højtærede Finansminister er jo heller ikke i den Tilstand at kunne hekse. Det er der heller ingen, der har paastaet. Men den højtærede Minister forstaaer — det vil jeg tilstaa — med Behænde at behandle Tallene, at spille med dem. Det har han vist særlig ved Loven om de 11 Mill. Kr. til Statslaanefonden. Det var meget behændigt, ganske fikst og i sig selv meget berettiget. Men alligevel var det, naar alt kommer til alt, kun finere Jonglørkunster, som jo naturligvis kunne have deres Berettigelse